

индъ който отъ кокетство да не са измѣнѣхъ чертитъ на лицето му, рѣдко говореше, извика само, о, Херкулесе! А туневдецътъ Клодій помърмора *тако ми Полидекса!* пакъ шестыйтъ събесѣдникъ, който бѣше *сѣнката* (а) на Клодія и по длъжностъ-та си като туневдець длъженъ бѣше да захвала на сѣнка дума на пріятеля си, този слѣдователно туневдець на туневдеца повтори само, *тако ми Полидекса!*

— Знаѣхъ че вий Италианцитъ сте навикнѣли на таквизи зрѣлища, но ний гръцитъ сме нѣщо почеловѣчны. О, сѣнка на Пиндара! колко сж пріятны зрѣлищата на гръцката арена! О, колко е прекрасно съревнованіето на чловѣкъ съсъ чловѣкъ! Колко е добра мжжката

(а) Много занимателно и любопытно изложеніе можеше чловѣкъ да напише за туневдцитъ на Грція и на Римъ, но характерътъ на Грѣцкитъ туневдци бѣше поотвратителенъ. Въ посланіята на Алкифрона срѣщамъ характеристическо изображение на поношеніята, които тѣ претърпявахъ за една вечеря. Единъ отъ таквизи оплаква са че хвърлили въ очитъ му съ рыбый кокалъ, че го ударили по главата, че намѣсто вѣсте му предложили малкъ камъчета потонени въ медъ, еще че една любовница хвърлила на него една фуска която са пукнѣла и окървавила лицето и дрехитъ му. Начинътъ съ който туневдцитъ спечелвали гошаваніята на Амфитріонитъ си, не са отличаватъ много отъ този на дешнитъ туневдци, които Европейцитъ звѣтъ рыцари на жбитъ. Тѣ веселяхъ богатитъ съ смѣшны учтивости и съ пріятны приказски; нвокога тѣ са бѣяхъ помежду си и са тегляхъ за ушитъ за размиванье на угостителитъ си. Види са че Аѣнскитъ първенци употребявахъ съ голѣма жестокоостъ гладнитъ тѣзи смѣхотворци, защото единъ отъ тѣхъ са оплаквалъ съ философско търпѣніе че го били и запирали. Нѣма голѣма разлика помежду древитъ туневдци и стихотворцитъ на срѣднитъ вѣкове; разликата е само че Аѣнскитъ туневдець е былъ по-ничтоженъ и по-хитъръ можеби, а другитъ са унижавалъ предъ придворнитъ и освѣтъ смѣхотворството служахъ еще и като посредници по любовна часть. Комическитъ латински поети употребявахъ туневдцитъ въ комедитъ си до пресыщанье, но види са че званіето на тѣзи въ Римъ не е было толкози унижително, нито сж были Римлянитъ толкози жестоки къмъ тѣхъ, както Аѣнлянитъ. Нито Теренцій, (който въ изображеніето на Аѣнскитъ обычаи смаляваше втройтно сичко което можеше да са помысли отъ слушателитъ като безмѣрно въ Римъ), нито Плавтъ введе въ комедитъ си туневдци толкози гнусны и ничтожни както ги описва аѣнлянинитъ Алкифоронъ. Истинното е че гордытъ и серіозны Римляны не прѣмаохъ въ домоветъ си таквизи смѣхотворци, и когато щалхъ да представѣхъ на пріятелитъ си туневдець отъ Грѣцкій тишъ наемахъ нарочно съ парѣвкой смѣхотворецъ или шарлатанитъ, както виждамы отъ писмата на Пленія. Нужно е слѣдователно да заблѣжимъ че дѣто въ туй съчиненіе наричамъ Клодія туневдець, давамы на думата не дрвнето но послѣшното значеніе.

Сѣнката е личность слаба но точна копія на лѣстивыя характеръ на туневдеца. Тѣзи личность са намѣрваше въ свитата на призовавныя, често принадлежеше на общественното съсловіе на призователя, но обыкновенно бываше или бѣденъ неговъ роднина, или услужливъ пріятель, когото днесъ наричатъ презрителенъ. Таквизи бѣше туневдецьтъ когото нарекохмы сѣнка на Клодія.